

Говор предсједавајуће Заједничке комисије за људска права, права дјетета, младе, имиграцију, избјеглице, азил и етику, Александре Пандуревић на Конференцији "Заједно за дјецу Босне и Херцеговине" Сарајево, 03. октобар 2011.

Драга дјецо, даме и господо, уважени представници међународних и домаћих институција, цијењени министри Савјета министара, Владе Републике Српске, Владе Федерације БиХ и Брчко дистрикта, драги гости:

Стручна служба Заједничке комисије за људска права, права дјетета, младе, имиграцију, избјеглице, азил и етику Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине, за ову прилику, припремила ми је извјештај о томе шта је Комисија урадила и шта је планирала урадити на побољшању и заштити дјечијих права. Али, ја нећу говорити о томе, јер колико год да смо урадили – морали смо више, а колико год да обећамо да ћемо урадити – обећаћемо мало.

Дјеца су наша будућност, фраза је за коју ће многи рећи да је флоскула. Међутим, овај данашњи скуп и, сигурна сам, искрена жеља и спремност свих овдје присутних да заједно радимо за дјецу, говори да – у земљи у којој постоји много проблема, често тешко рјешивих, у којој постоји много јазова, постоји и оно што нас све спаја – а то су дјеца и брига за њих.

Жеља да она расту у здравом окружењу, да буду сита, срећна, заштићена, да им пружимо најбоље услове за одрастање, што боље образовање – најсигурнији је мост и најчврши стуб у овој земљи.

И зато дјеца јесу будућност ове земљена и њен украс, као што рече Љубивоје Ршумовић.

Недавно сам била на прослави Дана једне мале општине, са једва 20.000 становника, и морам вам рећи да ми је то био један од најљепших дана у овој години јер тамо сам видјела дјецу, основне и средње шоколе, која су међу најбољим математичарима и физичарима на Балкану. Наша земља је можда сиромашна у много чему, али је зато пребогата надареном дјецом која су наш

највећи потенцијал и зато вас позивам да сви заједно чувамо ову дјецу, да не дозволимо да једног дана ставе дипломе под мишку и напусте нашу земљу.

Но, нажалост, дјеца су и највеће жртве транзиције кроз коју пролазимо, и опште друштвене и моралне кризе. Више од четвртине дјеце у нашој земљи живи испод апсолутне линије сиромаштва, а око 19% испод релативне. Иако је у нашем систему основно образовање обавезно, постоје и она дјеца која су ускраћена за то право, посебно она из ромаских и сиромашних, руралних породица, а око 20% дјеце не похађа средњу школу. Дјеца са посебним потребама врло често остају друштвено и социјално изолована.

Као и друштво у цјелини, тако и његова основна ћелија – породица, пролазе кроз кризу што се манифестује кроз занемаривање дјеце, њихово отуђење, па и злостављање. Нажалост, црне хронике у медијима су препуне извјештаја о насиљу над најмлађим. Савремено друштво, научно-технолошки развој, поред добрих, показали су и оне лоше стране – дјеца су све чешће жртве сајбер манијака.

Ово су само неки од сегмената дјечијих права гдје морамо урадити више.

Зато, у име Заједничке комисије за људска права, права дјетета, младе, имиграцију, избјеглице, азил и етику, позивам све овдје присутне представнике институција БиХ, РС, Федерације БиХ и Брчко дистрикта, да када трошимо јавни новац – помислимо на оне којима је он најпотребнији.

Дјеца која су срећна, сигурна, прихваћена стичу сигурност у себе, науче да откривају љубав у свему и постају друштвено корисни људи.

Дјеца коју су окружена праведношћу, науче шта је правда.

Дјеца која осјећају љубав и пријатељство, схвате да је свијет лијепо мјесто у коме се живи.

Вјерујем да сви ми овдје желимо да БиХ постане правна, социјално одговорна и економски стабилна земља, а да би то постала пут је само један – сви заједно, не само данас и ове седмице, него читаве године, треба да се боримо да наша дјеца

буду заштићена, окружена правдом и да осјећају љубав. То је најбоља и најисплативија заједничка инвестиција у будућност БиХ. (крај)